

II. TEXTOS EN TRAMITACIÓ

A. PROJECTES DE LLEI

**Proposta de proposició de llei d'iniciativa legislativa popular sobre llibertat d'elecció de llengua (RE número 12.462).
Criteri del Consell**

MESA DE LES CORTS VALENCIANES

La Mesa de les Corts Valencianes, en la reunió del dia 17 de maig de 2022, ha tingut coneixement de l'acord del Consell (RE número 54.762) en què manifesta el criteri amb relació al text de la iniciativa legislativa popular per a l'aprovació d'una llei sobre la llibertat d'elecció de llengua (RE número 12.462) i ha acordat:

Primer. Donar trasllat del criteri del Consell a la comissió promotora de la iniciativa legislativa popular perquè en siga sabedora.

Segon. Ordenar la publicació de l'acord tramés pel Consell en el *Butlletí Oficial de les Corts Valencianes*, en aplicació de l'article 96.1 del Reglament de les Corts Valencianes.

Tercer. Comunicar l'acord del Consell a la Comissió d'Educació i Cultura als efectes de substanciar-hi la presentació de la iniciativa, si escau, en els termes previstos en l'apartat tercer de l'article 130 del Reglament de les Corts Valencianes.

Palau de les Corts Valencianes
València, 17 de maig de 2022

El president
Enric Morera i Català

La secretària primera
Cristina Cabedo Laborda

Mónica Oltra Jarque, consellera secretària del Consell,

Certifique que el Consell ha adoptat l'acord següent:

Acord de 13 de maig de 2022, del Consell, de criteris del Consell amb relació a la Proposició de llei d'iniciativa legislativa popular sobre llibertat d'elecció de llengua (RE número 12.462, publicada en el BOCV número 242, de 22 d'abril de 2022).

L'article 129.2 del Reglament de les Corts Valencianes estableix que, exercida la iniciativa de presentació d'una proposició de llei, la Mesa de les Corts Valencianes n'ha d'ordenar la publicació i la tramesa al Consell perquè manifeste el seu criteri sobre la seua presa en consideració, com també la conformitat o no a la tramitació si aquesta implica augment dels crèdits o disminució dels ingressos pressupostaris.

II. TEXTOS EN TRAMITACIÓN

A. PROYECTOS DE LEY

Propuesta de proposición de ley de iniciativa legislativa popular sobre libertad de elección de lengua (RE número 12.462). Criterio del Consell

MESA DE LAS CORTS VALENCIANES

La Mesa de las Corts Valencianes, en la reunión del día 17 de mayo de 2022, ha tenido conocimiento del acuerdo del Consell (RE número 54.762) en el que manifiesta su criterio en relación con el texto de la iniciativa legislativa popular para la aprobación de una ley sobre la libertad de elección de lengua (RE número 12.462) y ha acordado:

Primero. Dar traslado del criterio del Consell a la comisión promotora de la iniciativa legislativa popular, a los efectos de su conocimiento.

Segundo. Ordenar la publicación del acuerdo enviado por el Consell en el *Butlletí Oficial de les Corts Valencianes*, en aplicación del artículo 96.1 del Reglamento de las Corts Valencianes.

Tercero. Comunicar el acuerdo del Consell a la Comisión de Educación y Cultura a los efectos de sustanciar la presentación de la iniciativa, si procede, en los términos previstos en el apartado tercero del artículo 130 del Reglamento de las Corts Valencianes.

Palau de las Corts Valencianes
València, 17 de mayo de 2022

El presidente
Enric Morera i Català

La secretaria primera
Cristina Cabedo Laborda

Mónica Oltra Jarque, consellera secretaria del Consell,

Certifico que el Consell ha adoptado el siguiente acuerdo:

Acuerdo de 13 de mayo de 2022, del Consell, de criterios del Consell en relación con la Proposición de ley de iniciativa legislativa popular sobre libertad de elección de lengua (RE número 12.462, publicada en el BOCV número 242, de 22 de abril de 2022).

El artículo 129.2 del Reglamento de las Corts Valencianes establece que, ejercida la iniciativa de presentación de una proposición de ley, la Mesa de las Corts Valencianes ordenará su publicación y remisión al Consell para que manifieste su criterio sobre su toma en consideración, así como la conformidad o no a su tramitación si esta implica aumento de los créditos o disminución de los ingresos presupuestarios.

En aquest sentit, ha estat presentada la Proposició de llei d'iniciativa legislativa popular de llibertat d'elecció, l'admissió a tràmit de la qual es va acordar en la Mesa de les Corts Valencianes en la reunió del dia 12 d'abril de 2022 i es va publicar en el *Butlletí Oficial de les Corts Valencianes* número 242, de 22 d'abril de 2022.

L'objecte d'aquesta proposició de llei és regular la llibertat d'elecció de llengua en l'administració, com també el dret d'elecció lingüística de la llengua vehicular en l'ensenyament. Disposa també d'un capítol destinat a l'atorgament de subvencions i un altre referit a la toponímia oficial.

Vista la proposta i d'acord amb l'article 129.2 del Reglament de les Corts Valencianes, el Consell fa les consideracions següents:

Primera. Amb caràcter general, la iniciativa manca de qualsevol mesura orientada a protegir, restaurar i recuperar d'una manera activa un element patrimonial que és cabdal en la nostra societat, com ho és la llengua pròpia, el valencià.

I tant les darreres dades demolingüístiques com el coneixement de la realitat sociolingüística de la Comunitat Valenciana, finalitat de les investigacions sociològiques portades a terme des de 1984 fins a l'actualitat per part de l'administració del Consell, ens confirmen que només al voltant d'un 30 % és plenament competent en valencià.

Esdevé, per tant, un deure social la necessitat de corregir els desequilibris de competència i ús del valencià en el conjunt de la població actual. Per això, les polítiques de promoció i de foment dirigides a aconseguir corregir aquests desequilibris i avançar cap a la plena igualtat lingüística.

I no podem obviar que els avanços realitzats fins al dia de hui per part de la societat valenciana cap a una major igualtat lingüística tenen i han tingut implicacions beneficioses pel que fa al foment de valors com ara la convivència i la cohesió ciutadana, valors que, al capdavall, redunden en l'equilibri necessari a què aspira qualsevol organització humana.

Segona. Pel que fa a la regulació dels drets lingüístics a l'administració i, singularment, del dret d'opció lingüística, aquest ja es troba contemplat tant en la legislació bàsica de l'Estat —article 15 de la Llei 39/2015— com en la Llei 4/1983, de 23 de novembre, d'ús i ensenyament del valencià. A més a més, s'ha estat desenvolupat en el Decret 61/2017, de 12 de maig, del Consell pel qual es regulen els usos institucionals i administratius de les llengües oficials en l'administració de la Generalitat, que, tot i que només està parcialment vigent, fixa una casuística més detallada.

Tercera. Pel que fa a la limitació, contemplada en la iniciativa, de l'acreditació dels coneixements de valencià per al personal empleat públic, cal tindre en compte que aquesta previsió vulneraria el deure estatutari que tenen els poders públics de garantir els drets lingüístics de la ciutadania. Car, si totes les persones, independentment de quina siga la seua llengua primera, han de tindre garantida l'opció de relacionar-se amb plena normalitat en la llengua que trien amb els òrgans de l'administració, aquesta darrera haurà de disposar un conjunt de mesures sistematitzades perquè

En este sentido, ha sido presentada la Proposición de ley de iniciativa legislativa popular de libertad de elección, cuya admisión a trámite se acordó en la Mesa de las Corts Valencianes en la reunión del día 12 de abril de 2022 y se publicó en el *Butlletí Oficial de les Corts Valencianes* número 242, de 22 de abril de 2022.

El objeto de esta proposición de ley es regular la libertad de elección de lengua en la administración, así como el derecho de elección lingüística de la lengua vehicular en la enseñanza. Dispone también de un capítulo destinado al otorgamiento de subvenciones y otro referido a la toponimia oficial.

Teniendo en cuenta la propuesta y de acuerdo con el artículo 129.2 del Reglamento de las Corts Valencianes, el Consell hace las siguientes consideraciones:

Primera. Con carácter general, la iniciativa carece de cualquier medida orientada a proteger, restaurar y recuperar de una manera activa un elemento patrimonial que es primordial en nuestra sociedad, como lo es la lengua propia, el valenciano.

Y tanto los últimos datos demolingüísticos como el conocimiento de la realidad sociolingüística de la Comunitat Valenciana, finalidad de las investigaciones sociológicas llevadas a cabo desde 1984 hasta la actualidad por parte de la administración del Consell, nos confirman que solo alrededor de un 30% es plenamente competente en valenciano.

Por lo tanto, se convierte en un deber social la necesidad de corregir los desequilibrios de competencia y uso del valenciano en el conjunto de la población actual. Por ello, las políticas de promoción y de fomento dirigidas a conseguir corregir estos desequilibrios y avanzar hacia la plena igualdad lingüística.

Y no podemos obviar que los avances realizados hasta el día de hoy por parte de la sociedad valenciana hacia una mayor igualdad lingüística tienen y han tenido implicaciones beneficiosas en cuanto al fomento de valores como por ejemplo la convivencia y la cohesión ciudadana, valores que, al final, redundan en el equilibrio necesario al que aspira cualquier organización humana.

Segunda. En cuanto a la regulación de los derechos lingüísticos en la administración y, singularmente, del derecho de opción lingüística, este ya se encuentra contemplado tanto en la legislación básica del Estado —artículo 15 de la Ley 39/2015— como en la Ley 4/1983, de 23 de noviembre, de uso y enseñanza del valenciano. Además, se ha desarrollado en el Decreto 61/2017, de 12 de mayo, del Consell por el que se regulan los usos institucionales y administrativos de las lenguas oficiales en la administración de la Generalitat, que, a pesar de que solo está parcialmente vigente, fija una casuística más detallada.

Tercera. En cuanto a la limitación, contemplada en la iniciativa, de la acreditación de los conocimientos de valenciano para el personal empleado público, hay que tener en cuenta que esta previsión vulneraría el deber estatutario que tienen los poderes públicos de garantizar los derechos lingüísticos de la ciudadanía. Puesto que, si todas las personas, independientemente de cuál sea su lengua primera, deben tener garantizada la opción de relacionarse con plena normalidad en la lengua que eligen con los órganos de la administración, esta última deberá disponer de un conjunto de medidas sistematizadas

l'aparell administratiu tinga les condicions necessàries per a dur a terme aquest objectiu amb èxit.

Els drets de la ciutadania són les obligacions de l'administració i, en conseqüència, l'administració té l'obligació de respectar tots els ciutadans i les ciutadanes, independentment de la llengua amb què s'adrecen a l'administració; per la qual cosa, el seu personal ha de ser capaç de garantir precisament aquest dret en qualsevol de les dues llengües oficials al territori valencià i no només en l'oficial de l'Estat.

Quarta. Pel que fa al capítol dedicat a regular els drets lingüístics a l'ensenyament, cal assenyalar que la iniciativa legislativa contravé la jurisprudència del Tribunal Constitucional en matèria de llegua vehicular. De fet, aquest ha tingut l'oportunitat de pronunciar-se sobre el pretès dret d'opció lingüística, tant en el sistema educatiu, com en el centre, i per a l'alt tribunal aquest dret, en l'ensenyament, manca d'arrel constitucional.

En aquest sentit, ja el fonament jurídic tercer de la Sentència del Tribunal Constitucional 195/1989, de 27 de novembre, senyalava que «cap dels múltiples apartats de l'article 27 de la Constitució [...] inclou, com a part o element del dret constitucionalment garantit, el dret dels pares al fet que els seus fills reben educació en la llengua de preferència dels progenitors».

Amb posterioritat, la Sentència del Tribunal Constitucional 31/2010, de 28 de juny de 2010, afegia que:

«Hem descartat des d'un principi tota pretensió d'exclusivitat d'una de les llengües oficials en matèria d'ensenyament. En particular, afirmem en l'esmentada STC 337/1994, FJ 9, que “el contingut del deure constitucional de coneixement del castellà [...] no pot generar un pretès dret a rebre els ensenyaments exclusivament en castellà”, perquè “de la cooficialitat de la llengua pròpia d'una comunitat autònoma es deriven conseqüències pel que fa al seu ensenyament, com hem reiterat en anteriors decisions (SSTC 87/1983, fonament jurídic 5; 88/1983, fonament jurídic 4 i 123/1988, fonament jurídic 6). [...]»

D'altra banda, “també des de la perspectiva de l'article 27 CE ha d'arribar-se a la conclusió que ni del contingut del dret constitucional a l'educació reconegut en aquest precepte ni tampoc, en particular, dels seus apartats 2, 5 i 7 es desprèn el dret a rebre l'ensenyament en només una de les dues llengües cooficials a la comunitat autònoma, a elecció dels interessats. El dret de tots a l'educació, no cal oblidar-lo, s'exerceix en el marc d'un sistema educatiu en el qual els poders públics —ço és, l'Estat a través de la legislació bàsica i les comunitats autònomes en el marc de les seues competències en aquesta matèria— determinen els currículums dels diferents nivells, etapes, cicles i graus d'ensenyament, els ensenyaments mínims i les concretes àrees o matèries objecte d'aprenentatge, organitzant així mateix el seu desenvolupament en els diferents centres docents; pel que l'educació constitueix, en termes generals, una activitat reglada. D'aquesta manera, el dret a l'educació que la Constitució garanteix no comporta que l'activitat prestacional dels poders públics en aquesta matèria pugui estar condicionada per la lliure opció dels interessats de la llengua docent. I per això, els poders públics —l'Estat i la comunitat autònoma— estan facultats per a determinar l'ús

para que el aparato administrativo tenga las condiciones necesarias para llevar a cabo este objetivo con éxito.

Los derechos de la ciudadanía son las obligaciones de la administración y, en consecuencia, la administración tiene la obligación de respetar a todos los ciudadanos y ciudadanas, independientemente de la lengua con la que se dirigen a la administración; por lo tanto, su personal debe ser capaz de garantizar precisamente este derecho en cualquiera de las dos lenguas oficiales en el territorio valenciano y no solo en la oficial del Estado.

Cuarta. Respecto al capítulo dedicado a regular los derechos lingüísticos en la enseñanza, hay que señalar que la iniciativa legislativa contraviene la jurisprudencia del Tribunal Constitucional en materia de legua vehicular. De hecho, este ha tenido la oportunidad de pronunciarse sobre el pretendido derecho de opción lingüística, tanto en el sistema educativo, como en el centro, y para el alto tribunal este derecho, en la enseñanza, carece de raíz constitucional.

En este sentido, ya el fundamento jurídico tercero de la Sentencia del Tribunal Constitucional 195/1989, de 27 de noviembre, señalaba que «ninguno de los múltiples apartados del artículo 27 de la Constitución [...] incluye, como parte o elemento del derecho constitucionalmente garantizado, el derecho de los padres a que sus hijos reciban educación en la lengua de preferencia de sus progenitores».

Con posterioridad, la Sentencia del Tribunal Constitucional 31/2010, de 28 de junio de 2010, añadía que:

«Hemos descartado desde un principio toda pretensión de exclusividad de una de las lenguas oficiales en materia de enseñanza. En particular, afirmamos en la citada STC 337/1994, FJ 9, que “el contenido del deber constitucional de conocimiento del castellano [...] no puede generar un pretendido derecho a recibir las enseñanzas exclusivamente en castellano”, porque “de la cooficialidad de la lengua propia de una comunidad autónoma se derivan consecuencias en cuanto a su enseñanza, como hemos reiterado en anteriores decisiones (SSTC 87/1983, fundamento jurídico 5; 88/1983, fundamento jurídico 4 y 123/1988, fundamento jurídico 6). [...]»

Por otro lado, “también desde la perspectiva del artículo 27 CE debe llegarse a la conclusión de que ni del contenido del derecho constitucional a la educación reconocido en este precepto ni tampoco, en particular, de sus apartados 2, 5 y 7 se desprende el derecho a recibir la enseñanza en solo una de las dos lenguas cooficiales en la comunidad autónoma, a elección de los interesados. El derecho de todos a la educación, no hay que olvidarlo, se ejerce en el marco de un sistema educativo en el cual los poderes públicos —o sea, el Estado a través de la legislación básica y las comunidades autónomas en el marco de sus competencias en esta materia— determinan los currículums de los diferentes niveles, etapas, ciclos y grados de enseñanza, las enseñanzas mínimas y las concretas áreas o materias objeto de aprendizaje, organizando así mismo su desarrollo en los diferentes centros docentes; por lo que la educación constituye, en términos generales, una actividad reglada. De este modo, el derecho a la educación que la Constitución garantiza no comporta que la actividad prestacional de los poderes públicos en esta materia pueda estar condicionada por la libre opción de los interesados de la lengua docente. Y por ello, los poderes públicos —el Estado y la comunidad autónoma— están facultados para determinar el

de les dues llengües que són cooficials en una comunitat autònoma com a llengües de comunicació en l'ensenyament, de conformitat amb el repartiment competencial en matèria d'educació" (STC 337/1994, FJ 9).

En definitiva, s'ha de cohonestar en aquest àmbit l'objectiu de l'adequada normalització lingüística de les llengües cooficials d'una banda, amb el dret a l'educació d'una altra banda, sent la nostra doctrina que "correspon als poders públics competents, en atenció als objectius de la normalització lingüística [...] i als objectius de l'educació, organitzar l'ensenyament que ha de rebre's en una i una altra llengua amb relació a les diferents àrees de coneixement obligatori en els diferents nivells educatius per a assolir un resultat proporcionat amb aquestes finalitats. I això, a fi de garantir el dret dels ciutadans a rebre, durant els estudis bàsics en els centres docents [...] ensenyament en català i en castellà. Dret que es deriva no sols dels articles 3 i 27 CE, sinó de l'article 3 de l'EAC" (STC 337/1994, FJ 10), afirmació que, cenyida llavors al context de la qüestió resolta en l'esmentada STC 337/1994, ha de generalitzar-se ací per al conjunt del procés educatiu.

Tot açò suposa la necessària modulació del dret d'opció lingüística en l'àmbit de l'ensenyament, de manera que, com tenim repetit, no cal pretendre legítimament que s'impartisca exclusivament en una de les dues llengües cooficials, per oposar-s'hi el mandat constitucional implícit als "poders públics, estatal i autonòmic, de fomentar el coneixement i garantir el respecte mutu i la protecció d'ambdues llengües oficials" (STC 337/1994, FJ 9) i, en particular, per constituir l'ensenyament en les llengües oficials una de les conseqüències inherents, precisament, a la cooficialitat (STC 87/1983, de 27 d'octubre, FJ 5). Com que totes dues llengües han de ser no sols objecte d'ensenyament, sinó també mitjà de comunicació en el conjunt del procés educatiu, és constitucionalment obligat que les dues llengües cooficials siguin reconegudes pels poders públics competents com a vehiculars i, en aquests termes, els particulars són titulars del dret a rebre l'ensenyament en qualsevol d'elles.»

Per això, lluny de models caducs que segreguen segons la llengua d'aprenentatge, aquest govern ha desenvolupat accions polítiques decidides tendents a incrementar el capital lingüístic del conjunt de la ciutadania, a superar les barreres idiomàtiques entre grups de parlants i a eliminar els prejudicis envers les llengües coexistents dins d'un mateix territori, considerant-les totes sota els principis d'igualtat, respecte, cooperació i enriquiment territorial i cultural mutu. Exemple d'això és la regulació de l'ús de les llengües en el sistema educatiu valencià, conformada per la Llei 4/2018, de 4 de novembre, de plurilingüisme, amb la qual es pretén garantir un coneixement òptim de les dues llengües oficials i, almenys, una llengua estrangera.

L'aposta per una formació lingüística rica, plural, flexible i eficaç és, al capdavant, una premissa indefugible per a la correcció de les desigualtats socials i sociolingüístiques, individuals i col·lectives que l'escola ha d'assumir com a objectiu prioritari. El redreçament de l'ús social de les llengües i la correcció de desequilibris socials i territorials han de servir per a vertebrar la societat valenciana en conjunt, aprofundir en les diverses varietats lingüístiques i promoure el respecte a la identitat plural, la cooperació entre territoris, el reconeixement del valencià com a llengua pròpia de tots els valencians

uso de las dos lenguas que son cooficiales en una comunidad autónoma como lenguas de comunicación en la enseñanza, de conformidad con el reparto competencial en materia de educación" (STC 337/1994, FJ 9).

En definitiva, es preciso cohonestar en este ámbito el objetivo de la adecuada normalización lingüística de las lenguas cooficiales por un lado, con el derecho a la educación por otro lado, siendo nuestra doctrina que "corresponde a los poderes públicos competentes, en atención a los objetivos de la normalización lingüística [...] y a los objetivos de la educación, organizar la enseñanza que debe recibirse en una y otra lengua en relación con las diferentes áreas de conocimiento obligatorio en los diferentes niveles educativos para alcanzar un resultado proporcionado con estas finalidades. Y esto, a fin de garantizar el derecho de los ciudadanos a recibir, durante los estudios básicos en los centros docentes [...] enseñanza en catalán y en castellano. Derecho que se deriva no solo de los artículos 3 y 27 CE, sino del artículo 3 del EAC" (STC 337/1994, FJ 10), afirmación que, ceñida entonces al contexto de la cuestión resuelta en la citada STC 337/1994, debe generalizarse aquí para el conjunto del proceso educativo.

Lo anterior supone la necesaria modulación del derecho de opción lingüística en el ámbito de la enseñanza, de forma que, como hemos repetido, no hay que pretender legítimamente que se imparta exclusivamente en una de las dos lenguas cooficiales, para oponerse al mandato constitucional implícito a los "poders públics, estatal y autonómico, de fomentar el conocimiento y garantizar el respeto mutuo y la protección de ambas lenguas oficiales" (STC 337/1994, FJ 9) y, en particular, por constituir la enseñanza en las lenguas oficiales una de las consecuencias inherentes, precisamente, a la cooficialidad (STC 87/1983, de 27 de octubre, FJ 5). Como ambas lenguas deben ser no solo objeto de enseñanza, sino también medio de comunicación en el conjunto del proceso educativo, es constitucionalmente obligado que las dos lenguas cooficiales sean reconocidas por los poderes públicos competentes como vehiculares y, en estos términos, los particulares son titulares del derecho a recibir la enseñanza en cualquiera de ellas.»

Por ello, lejos de modelos caducos que segregan según la lengua de aprendizaje, este gobierno ha desarrollado acciones políticas decididas tendentes a incrementar el capital lingüístico del conjunto de la ciudadanía, a superar las barreras idiomáticas entre grupos de hablantes y a eliminar los prejuicios hacia las lenguas coexistentes dentro de un mismo territorio, considerándolas todas bajo los principios de igualdad, respeto, cooperación y enriquecimiento territorial y cultural mutuo. Ejemplo de esto es la regulación del uso de las lenguas en el sistema educativo valenciano, conformada por la Ley 4/2018, de 4 de noviembre, de plurilingüismo, con la que se pretende garantizar un conocimiento óptimo de las dos lenguas oficiales y, al menos, una lengua extranjera.

La apuesta por una formación lingüística rica, plural, flexible y eficaz es, al final, una premisa insoslayable para la corrección de las desigualdades sociales y sociolingüísticas, individuales y colectivas que la escuela debe asumir como objetivo prioritario. El enderezamiento del uso social de las lenguas y la corrección de desequilibrios sociales y territoriales deben servir para vertebrar la sociedad valenciana en conjunto, profundizar en las diversas variedades lingüísticas y promover el respeto a la identidad plural, la cooperación entre territorios, el reconocimiento del valenciano como

i les valencianes i la necessitat d'aprenentatge de les llengües de comunicació internacional.

Cinquena. Pel que fa a la toponímia, en l'actual marc jurídic el procediment de canvi de la denominació del municipi conjuga i concilia interessos de diversa índole, perquè el concepte d'autonomia local en l'aspecte organitzatiu es vincula amb la política lingüística d'exclusiva competència de la Generalitat.

La toponímia, com a element a través del qual un col·lectiu humà posa nom a la realitat que el rodeja i designa els elements físics i humans del seu entorn, ha de ser protegida i respectada pels poders públics. Partint d'aquesta premissa i atès l'encàrrec que va fer en el seu dia la Llei d'ús i ensenyament del valencià, s'ha procurat que aquesta responga a la tradició històrica i lingüística dels diferents pobles i s'ha prioritzat la forma endònima del topònim; és a dir, la denominació valenciana per als municipis de la zona valencianoparlant i la denominació castellana per als municipis de la zona castellanoparlant. I açò, amb l'objectiu de salvaguardar la toponímia tradicional com a element que forma part del patrimoni cultural de tot el poble valencià. La proposta contemplada en la iniciativa popular, a banda de generar conflictes on no els hi ha, no és respectuosa ni amb l'autonomia local i la voluntat democràtica dels seus òrgans de govern i gestió, ni tampoc amb la tradició històrica i lingüística dels municipis.

Per tot això, de conformitat amb l'article 129.2 del Reglament de les Corts Valencianes i a proposta del conseller d'Educació, Cultura i Esport, el Consell:

ACORDA

Manifestar a les Corts Valencianes el seu criteri desfavorable a la presa en consideració de la Proposició de Llei d'iniciativa legislativa popular sobre llibertat d'elecció de llengua.

Perquè conste en l'expedient de referència i tinga els efectes previstos en l'article 129.2 del Reglament de les Corts Valencianes, lliure aquest certificat.

E. PROPOSTES DE RESOLUCIÓ

4. Proposicions no de llei i altres proposicions

PRESIDÈNCIA DE LES CORTS VALENCIANES

La Mesa de les Corts Valencianes, en la reunió de 17 de maig de 2022, oïda la Junta de Síndics i de conformitat amb els articles 164 i 165, punts 1 i 3, del Reglament de les Corts Valencianes, ha acordat trametre les proposicions no de llei que tot seguit s'especifiquen a les comissions següents:

A la Comissió de Sanitat i Consum

– Proposició no de llei sobre establir la data d'exàmens per a la provisió de vacants de facultatiu amb suficient antelació

lengua propia de todos los valencianos y valencianas y la necesidad de aprendizaje de las lenguas de comunicación internacional.

Quinta. En cuanto a la toponímia, en el actual marco jurídico el procedimiento de cambio de la denominación del municipio conjuga y concilia intereses de diversa índole, porque el concepto de autonomía local en el aspecto organizativo se vincula con la política lingüística de exclusiva competencia de la Generalitat.

La toponímia, como elemento a través del cual un colectivo humano pone nombre a la realidad que lo rodea y designa los elementos físicos y humanos de su entorno, debe ser protegida y respetada por los poderes públicos. Partiendo de esta premisa y teniendo en cuenta el encargo que hizo en su día la Ley de uso y enseñanza del valenciano, se ha procurado que esta responda a la tradición histórica y lingüística de los diferentes pueblos y se ha priorizado la forma endónima del topónimo; es decir, la denominación valenciana para los municipios de la zona valencianohablante y la denominación castellana para los municipios de la zona castellanohablante. Y esto, con el objetivo de salvaguardar la toponímia tradicional como elemento que forma parte del patrimonio cultural de todo el pueblo valenciano. La propuesta contemplada en la iniciativa popular, además de generar conflictos donde no los hay, no es respetuosa ni con la autonomía local y la voluntad democrática de sus órganos de gobierno y gestión, ni tampoco con la tradición historia y lingüística de los municipios.

Por todo ello, en conformidad con el artículo 129.2 del Reglamento de las Corts Valencianes y a propuesta del conseller de Educación, Cultura y Deporte, el Consell:

ACUERDA

Manifestar a las Corts Valencianes su criterio desfavorable a la toma en consideración de la Proposición de ley de iniciativa legislativa popular sobre libertad de elección de lengua.

Para que conste en el expediente de referencia y tenga los efectos previstos en el artículo 129.2 del Reglamento de las Corts Valencianes, expido el presente certificado.

E. PROPUESTAS DE RESOLUCIÓN

4. Proposiciones no de ley y otras proposiciones

PRESIDENCIA DE LAS CORTS VALENCIANES

La Mesa de las Corts Valencianes, en la reunión de 17 de mayo de 2022, oída la Junta de Síndics y en conformidad con los artículos 164 y 165, puntos 1 y 3, del Reglamento de las Corts Valencianes, ha acordado enviar las proposiciones no de ley que a continuación se relacionan a las siguientes comisiones:

A la Comisión de Sanidad y Consumo

– Proposición no de ley sobre establecer la fecha de exámenes para la provisión de vacantes de facultativo con suficiente